

Majoros Enikő

A kis sete

Hangosan szól a rádió, éppen a napi rovatban hangzik el a következő tudósítás: „Augusztus tizenharmadikán a balkezések világnapját ünnepeljük. Ezen a napon egy amerikai szervezet kezdeményezésére 1992 óta felhívjuk a figyelmet a balkezes emberek egyedi kihívásaira...”

A bemondó hangja kedves, bársonyos, de mégsem segít enyhíteni minden kellemetlen emléket. Anett életében hozzávetőlegesen az 1984-es év tájáig tehető az a kialakult döbbenet, amibe a családtagjai kergették, hogy neki, az alig négy évet betöltött leánykának van egy szép és egy csúnya keze. Ezért Anettnek a csúf kezét nem volt szabad használnia, ha a kanalat a jobb keze helyett a bal kezébe fogta, a nagymamája állandóan ráförmedt:

– Hol a szép kezéd? Nem a csúnya kezéd! A kanalat a szép kezébe kell fogni!

Előbb értetlenül nézett, nem értette azt sem, hogy mi a jobb, és hogy mi az a bal. De hogy csúnya, arról már volt valamelyest fogalma. Főleg mivel valahányszor nem úgy használta a kezeit, ahogy megengedett volt, akkor rácsaptak a bal kezére. Anett magyarázkodni kezdett: nem piszkos, szép, egyforma.

Volt olyan, hogy az erőszakos erőltetés miatt, amikor az apa és a nagymama együtt förmedtek rá, Anett sírva fakadt:

– Nézd, mit csinál ez a gyerek! – szólt a nagymama. – Hátrakötöm a

kezéd, ha még egyszer meglátom a kanalat a bal kezédben!

– Hol a szép kezéd? Te kis sete! – folytatta felháborodva az apa.

– Nem tudom, én csak így tudok enni. Nekem ez a szép kezem! – válaszolt a leányka szívgöggel.

A problémák csak fokozódtak akkor, amikor a kislány bal keze egyre dominánsabbá vált. A ceruza, a kréta, az olló, a hegyező, a villa, és sorolhatnánk az eszközöket, a rossz kézbe kerültek. Anett jobb keze egyre ügyetlenebb lett, nem akart szép kézzé változni, ugyanolyan csúf lett, mint a másik. Sőt a leányka számára még csúnyább lett.

Főleg mivel apró megfigyelései által rájött, hogy az apjának igaza van, anyai nagymama is sete, akárcsak ő. Messzi mama bal kézzel eszik, vág, cipekedik és ír. Az anyai nagymama csak ritkán jöhetett látogatóba, kilométer-távolságokra élt a családtól. De mindig védelmébe vette a kis Anettet: - Jól csinálod! Ügyes vagy! – mondogatta mosolyogva.

Majd a konkurens nagymamát és a fiát is próbálta kiokosítani, hogy hagyják a gyermeket, hogy azt a kezét használja, amelyiket tudja. Mert lehet, hogy tényleg ügyetlen a jobb keze. Messzi mama híján volt a szakszavaknak, nem tudott olyan kifejezéseket, mint a domináns agyfélteke, avagy képesség, finommotorika, stb. De ebben a helyzetben úgysem lettek volna a segítségére. Viszont a saját példáján keresztül pró-

bált kedves és hiteles maradni önmagával és az unokájával szemben. Főként akkor, amikor Anett egy évvel fiatalabb kistestvérét hozták fel ellenpéldaként, hogy milyen ügyesen használja a jobb kezét, mint minden normális gyerek. A messziről érkezett nagy elmagyarázta többször is, hogy az ő ikertestvére is jobb kézzel ír, de számára egyáltalán nem olyan furcsa ez az egész történet. A maga vidéki észjárásával elkezdte magyarázni, hogy vélhetően ő és a testvére, Margit nem férhettek meg jól együtt az anyaméhben, ezért válhatott az ő jobb keze ügyetlenebbé, és nem fejlődhetett ki megfelelően. Ezért nem igazán lehet tudni az okát, hogy Anett hogyan fejlődhetett az anyaméhben, lehet, már ott eldőlt, hogy a leány balkezes lesz. Ezért nem kellene őt folyamatosan bántani, mert erről igazán nem tehet.

Anett mégis sete, buta és lusta lett az apja szemében, mint az az idióta Messzi mama. A családfenntartó ha esténként az alkohol mámorában a nagyobb gyermekével vitázva próbálta meg tisztázni életének nagy tévedése-

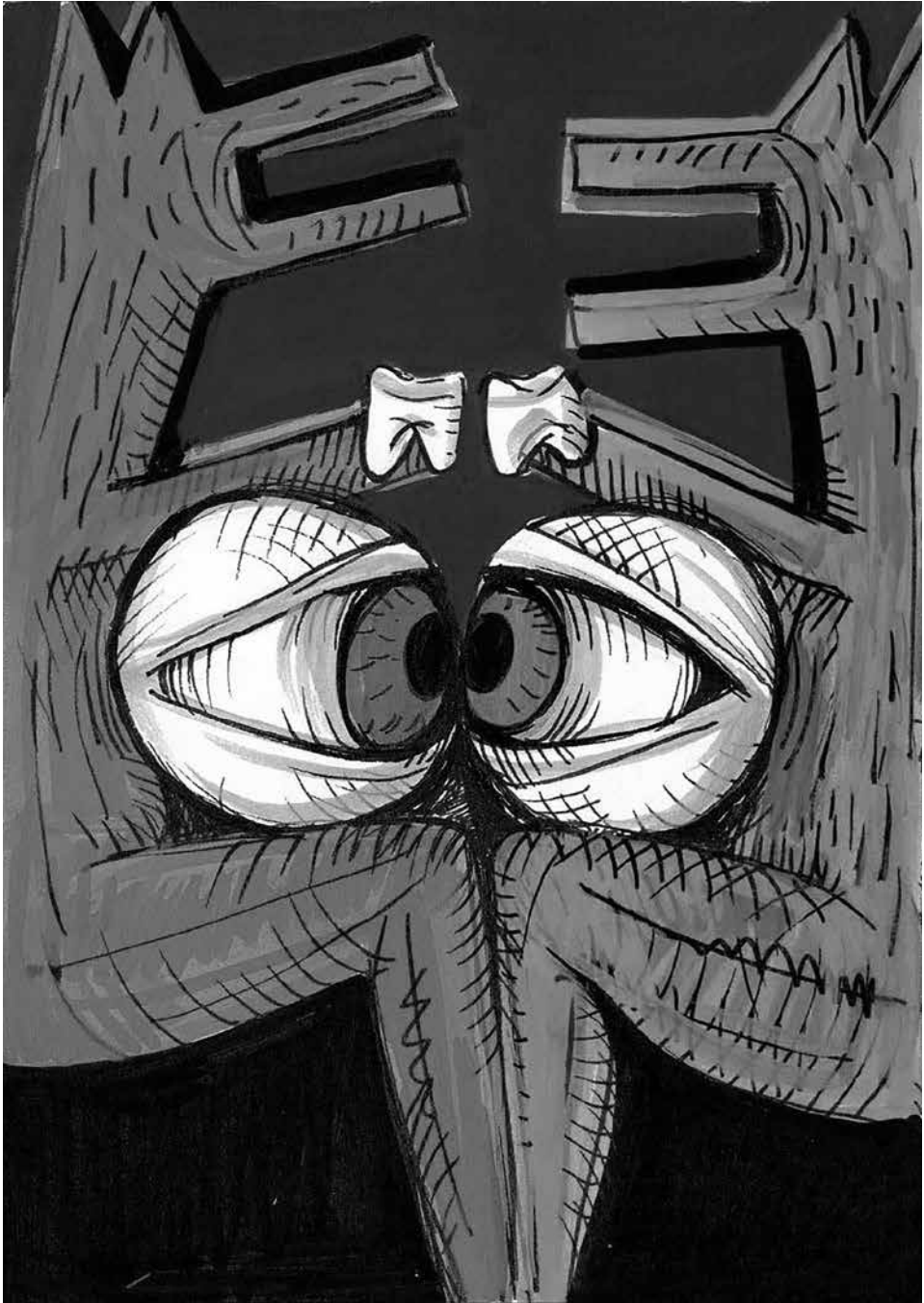
it, akkor Anettben megtalálható volt Messzi mama összes vélt hibája:

–Te is olyan leszel majd, mint az a sete, lusta nagyanyád! De kiverem én ezt még idejekorán belőled! ... – és sorolhatnánk az ehhez hasonló kirohanásokat.

Anett ilyenkor elalvás előtt csak annyit tudott visszakiabálni: – Többet elérek én majd a bal kezemmel, mint te a két kezeddél!

Ugyanakkor titokban remélte, hogy tényleg olyan lesz, mint Messzi mama, és az alkoholista apjához nem sok köze lesz az életben.

Ez az akkor még hatodik életévében járó leányzó ma már igencsak benne jár a korban. Nagymamája már nem élnek. Egyedül kell szembenéznie a világ és az apja örületeivel, valamint a gyermekként tett ígéretével. Látványos élethelyzetet, kiváló eredményeket manapság sem tud felmutatni, de ma már senkinek sem olyan fontos, hogy melyik kezét használja, hogy épp a szép avagy a csúnya keze a domináns. Ma már természetessé vált a környezete számára ez a részletkérdés.

Fogat fogért...